

[Glistrup]

som dem, der har præget den sidste snes års lovgivning, faktisk får dem til at føle sig ikke som tjenestemænd, men som herremænd. Det spiller vel også en rolle, at der er kommet så mange flere offentligt ansatte, end man tidligere havde, og det, som man med et dårligt ord kalder tidsånden, bidrager jo også til, at man får helt andre indstillinger.

Men hvad enten nu årsagen eller baggrunden er den ene eller den anden, må vi blot konstatere, at det ikke kan nytte noget at tro, at man nostalgisk kan vende tilbage til den tid, der var engang. Det er i og for sig fremskridtspartiets udgangspunkt vedrørende den foreliggende forespørgselsdebat, som jo fra forespørgernes side er blevet nærmere uddybet i det udførlige forslag om motiveret dagsorden, som er fremsat her i dag af fru Grethe Fenger Møller.

Fremskridtspartiet kan i og for sig være fuldstændig enige med de konservative, når de i første afsnit af dagsordenen beklager den eftergivenhed og slaphed og fuldstændig paniske rædsel for, om man skulle miste nogle liste A-stemmer, som har præget regeringens holdning her i dette efterår til denne sag, hvor man så at sige på bestilling får sat en eller anden venlig mand til at være forhørsdommer over nogle toldembedsmænd og derefter, når man får ekkoet tilbage om, at disse seks toldembedsmænd, eller hvor mange det var, skam ikke skal have nogen bøde, helt undlader at reagere over for de tusindvis, over for hvem den eneste holdning selvfølgelig burde være at sige: der skal hård lud til skurvede hoveder. Det var den eneste fornuftige holdning, som regeringen kunne tage, hvis den ikke totalt skulle miste magten over administrationen og være totalt afsporet efter det ulykkelige, der skete for Danmark den 15. marts 1979. Derfor kan vi meget stærkt beklage, som de konservative gør det i det første afsnit til dagsordenen, at man nu har skiftet holdning fuldstændig og ikke har fulgt en konsekvent fast og bestemt linje.

Vi kan også være enige med de konservative, når de fremhæver, at det, det gælder om, er at sikre sig, at den lovgivning, der altså har vist sig at være aldeles utilstrækkelig, bliver erstattet af en fornuftig lovgivning, som må bygge på det, de konservative fremhæver, nemlig både en ensartet behandling og en individuel retsbeskyttelse for den enkelte offentligt ansatte.

Når vi alligevel fra fremskridtspartiets side vil stemme imod den konservative dagsorden, beror det på det, der står i midten af den. Vi mener, det er for romantisk og virkelighedsfjernt at tro, at man i samfundet, som det efterhånden er skejet ud, kan bevare tjenestemandsbegrebet sådan, som det var engang. I vort samfund, hvor platinsnøre og diamantsnøre, centralbureau-politorganisation I og centralbureau-politorganisation II, og hvad der ellers »stallknechter« og »BUPLer« sig igennem til at terrorisere alt og alle, der ikke fuldstændig indretter sig efter, hvordan de offentligt ansatte vil dirigere dette samfund, kan man ikke med realismen, virkelighedsnærheden i behold stemme for at bevare det tjenestemandsbegreb, som har sine rødder tilbage til Frederik VI's eller endnu ældre kongers dage. Det er noget, som vi, der er opvokset i 1930'erne i tjenestemandshjem, meget dybt må beklage, vi, der har været vant til, at det at være tjenestemand, når man først har påtaget sig det kald, at man er gået ind i statens tjeneste, »har hånd man lagt på statens plov, man ser sig ej tilbage«, betyder, at så tænker man kun på én ting, nemlig at man opofrende går ind for, søndag og søgn, nat og dag ofrer sig for staten, bøjer sig for, hvad staten ønsker, tjener staten, overhovedet ikke tænker på, at man selv skulle have nogen individuelle rettigheder i den henseende. Det var tjenestemænd, som Danmark kunne være bekendt, som vi havde dengang, og det vil vi meget, meget gerne stemme for i fremskridtspartiet at man skulle bevare. Men vi ville i og for sig også gerne stemme for, at det ikke mere skal være regnvejrs på Lolland-Falster, når de har sukkerroekampagne, men det kan vi heller ikke gennemføre. Det, som de konservative med det centrale i deres dagsorden forsøger at opfordre os til, er at stemme for noget, som endeligt og definitivt er gået i graven, med de ulykker som er flydt ud over Danmark fra og med Viggo Kampmanns regeringstid. Det er desværre en kendsgerning, vi må fastslå.

Vi siger nej til de konservatives dagsorden.

Lilli Gyldenkilde (SF):

At der i denne sag har været en del vaklen i geledderne, skal der ikke være tvivl om, og ikke mindst fordi venstre har nogle gamle,